

overordentligt Ansvar, hvis deraf var kommet de Følger, som saare let maatte forudses, kunde komme. Det ærede Medlem for Aalborg Amts 1ste Valgkreds har ganske vist endnu ikke følt sig overbevist om, at den Dom er rigtig, som de veterincære Autoriteter have fældet. Det er nu Noget, som maa staa hen; men jeg mener, at de i den Henseende maa troste sig, ligesom jeg vil vide at troste mig, hvis omvendt de veterincære Autoriteter ikke finde en af mig forfattet Høiesteretsdom at være rigtig. Det er Noget, man maa finde sig i; jeg maa imidlertid tilstaa, at jeg vilde højlig have ønsket, at det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds ogsaa vilde have givet den anden Forespørger det gode Raad at lade være at stille denne Interpellation. Jeg vilde have ønsket det, fordi jeg tror, at han derved vilde have opfyldt en patriotisk Pligt. Lige fra det Dødblik, jeg saae denne Interpellation anmeldt, har den gjort paa mig det Indtryk, at hvis den var udgaaet fra en patriotisk Følelse, en patriotisk Stemning, var den ialtsald ikke ledaget af den fornødne patriotiske Klogskab. Det Indtryk har jeg havt fra det første Dødblik, jeg saae den, og jeg vil tilstaa, at dette Indtryk er blevet i højeste Grad forstærket, efterat jeg har hørt det Foredrag, som vi nylig hørte af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), medens den ærede Forespørger, det skal jeg villig indrømme ham, i det Hele har ført Interpellationen, saavidt jeg idetmindste har hørt, med det Maadehold og Hensyn, som det forekommer mig, at vi burde tage til de tilbønlige og særdeles delikate Forhold, som her er Tale om. Jeg tror ikke, han overskred dette, jeg har idetmindste ikke hørt Noget, som man kunde lægge ham til Last i denne Sag. Medens jeg finder det meget naturligt, naar det ærede Medlem vil have en saadan Sag henvist til Drøftelse i et Udvalg — det har jeg ikke det Mindste imod, der kan den høre hjemme —, kan jeg ikke negte, at Udtalelser som de, der ere fremkomne, navnlig fra det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds om — ja, jeg vil ikke gjentage dem — om vor Regjerings Forhold ligeoverfor andre Magter ikke ere egnede til at gavne os eller styrke os ligeoverfor Udlandet, og jeg tør paastaa, at, hvis Fyrst Bismarck havde kendt det Foredrag, som det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds har holdt idag, vilde han ikke forleden Dag have brugt den Ytring, at ikke et Mennekte i det danske Parlament vilde have udtalt sig paa den Maade, som Windhorst gjorde. Jeg tvivler naturligvis aldeles ikke paa det ærede Medlems eller andre ærede Medlemmers Patriotisme; men jeg betvivler særdeles meget, at deres Klogskab i denne Sag har holdt Strid med deres Patriotisme.

Løvrigt begjærede jeg just ikke Ordet for at sige dette, men paa et tidligere Stadium af Forhandlingen, da det ærede Medlem for Veile

Amts 2den Valgkreds paa en høist udfordrende Maade spurgte, om noget Mennekte vilde vove — sagde han udtrykkelig — at staa op her i Thinget og forsvare Ministerens Udsættelse her i denne Sag. Han sagde det ganske vist med en saa frygtelig og truende Mine, at jeg naturligvis kunde være noget urolig for de Konsekvenser, jeg kunde drage over mig. Jeg har imidlertid nu skudt Hjertet op i Livet paa mig og vil dog vove at gjøre det, idet jeg, vel at mærke, ikke vil udtale nogen Dom eller Mening om, hvorvidt Ministeren har handlet hensigtsmæssigt og har været heldig i at give disse Undtagelser. Derom vil jeg ikke udtale nogen Mening, der vil kunne være Gjenstand for Drøftelse i et Udvalg. Jeg vil altsaa ikke udtale mig om, hvorvidt han har været heldig, eller om Forholdet er det, at han i den bedste Hensigt alligevel er kommen til at foretage Skridt, der maaste ikke have havt de heldigste Konsekvenser. Det kan gjerne være, men det er Noget, som jeg gjerne vil invitere dem til at drøfte i et Udvalg. Jeg har ikke nogen Mening om et saadant Spørgsmaal. Naar derimod det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds opstillede det Spørgsmaal, om Ministeren havde havt Hjemmel til at gjøre noget Saadant, en Opsættelse, som den ærede Forespørger (Alberti) søgte at støtte ved en Henvisning til Grundlovens § 27, syntes det næsten, som om der var noget Grundlovsstridigt i, hvad Ministeren havde gjort. Han sagde nemlig, at der stod i Grundlovens § 27, at man ikke maa give andre Bevillinger eller Undtagelser fra de gjældende Love end dem, der have Hjemmel i den før Grundloven af 1849 herstende Praxis eller i senere Love, og, sagde han, disse Undtagelser have ikke Hjemmel i tidligere Praxis og staa ikke i nogen senere Lov. Jeg tror dog rigtignok, at denne Betragtning lider af en betydelig Mangel. Det ærede Medlem for Svovs Amts 2den Valgkreds (Alberti) maa have overset, at man ikke kan betragte en saadan administrativ Foranstaltning, gaaende ud paa at iværksætte et administrativt Forbud imod Udsættelse og Udsættelse, som en Lov. Det er en administrativ Handling, som er hjemlet i en Lov, men en administrativ Handling, hvis Omfang og hvis Grænser meget naturlig kunne, jaaledes som det næsten altid er Tilfældet i de administrative Forhold, være overlade Administrationens Stjorn i det enkelte Tilfælde. Det har navnlig paa dette Omraade stadig været Tilfældet og er meget naturligt, at, om man end i Almindelighed maa træffe en vis Foranstaltning, hvis Begrænsning ikke lader sig betegne ved almindelige Formler, ligger det netop i Administrationens Forhold og i dens Væsen, at den maa kunne træffe de Undtagelser deraf, som uden Skade for det Hele kunne lade sig træffe, og som det ogsaa i det enkelte Tilfælde maa være overladt til den at træffe. Naturlig-